MIN GOSSE.

När min gosse blir stor en dag —
min vackra gosse med ögon blå
och rena, älskliga drag —
När han blir stor och kan mig förstå,
skall jag säga så.

Nu är du man! Nu är målet ditt,
ställ det högt och fritt;
och skåda vidt! . .
Kryp ej för guldet, lik lysten träl;
ag uti allt städs en manlig själ.
Var glad och ung som en vindstark ek,
haf gossesinne för dådfull lek,
men var i allvaret fast och djup,
sitt själf vid rodret i lifvets slup!
Och ger du en gång ditt hjärtas tro,
så bygg ock vännen ett hägnadt bo,
för lust som nöd,
svek bringar död.

När min lilla gosse blir man —
den dagen tänker jag ofta på,
och hårdar så godt jag kan,
den vilja, som skall sitt eldprof få,
skall den det bestå?

Än håller jag dig i min famn,
och drömmar och tankar växla brådt...
Dock...lifvet ropar ditt namn,
har du stämma att svara det fått?
Blif ej eko blott.

E. K.

SKILSMÄSSOR.

LIFVETS—DÖDENS.

Af Elisabeth Kuylenstierna-Wenster.

Ett stort vackert rum möbleradt med smak och gammaldags ordningssinne, allt ser begagnadt, men väl vårdadt ut. Fönsterväxterna knoppas och blomma rikt. Böcker och tidningar ligga ej kringkastade utan prydligt lagda på bordet mellan fönstren.

Månader, veckor, dagar ha gått. Nu är det sista dagen. Nu skola de skiljas. Hustrun vet knappt hvarför hon ordnat allt som vanligt här hemma, då snart hvarje föremål skall flyttas för att icke påminna om den som varit.

Hon tar just nu med öm försigtighet bort några vissna blad från fuchsian och hennes förgråtna blick smeker en liten barnslig, ljusröd knopp på mossrosen. Tänk, att den ville blomma i år. Hon är ful, fru Monika, ser gammal och tärd ut. Håret, som hon bibehållet krusadt ända tills — — — i förgår, då Gösta sagt, att det såg ut som brändt gräs, var nu testigt bortkammadt från en alldeles för hög, fårad panna. Munnen brukade förr le så godt och varmt, men det var längesedan, ett skarpt veck hade ersatt leendet.

Göstas steg hördes i tamburen, de ljödo lätta och snabba som dens, hvilken går mot ett efterlängtadt mål.

Han står i dörren. Hon vänder sig inte om. Hon vet ändå, att han ser lugn och besluten ut. Längst inne i hans blick bor den väntade lyckan, och den sänder bud till leendet att fördoldt smyga värmande kring den hårdt skurna munnen. Det är hundra mil emellan dem, hur skulle de kunna nå hvarandra; deras ord bli till sträfva telegramemddelanden.

Han talar först.

— Är du färdig?

— Ja.

— Tåget går precis tolf.

— Allt är packadt.

— Är det något du glömt säga, så vet du min adress.

— Jag har ingenting glömt.

— Ditt kreditiv är ordnadt.

— Jaså.

Han hade väntat ett tack nu som alltid eljest under deras femtonåriga äktenskap. Hon har tackat så innerligt för hvarje den minsta obetydlighet, och han känner plötsligt en löjlig saknad efter detta mjukt kvinnliga tack, som gafs i kärlek och tro. Så skuldar han af sig den veka stämningen som en kappa, hvilken med en enda rörelse kan axlas af, och han tänker i stället på Rigmor, hon, som nu är kvinnan i hans lif, som han för en halftimma sedan vaggat på sitt knä, ljufva älskliga Rigmor med hår som mattgult silke och hy som hvitskära blomblad. Svartögd, smidig, lockande och fager, en personifierad lifslust, ett middagssolsken utan aning om kvällens skuggor. Äh, han älskar henne.

Hela hans varelse begär henne. Tunga år har han haft nog af. Monika och han har delat mycket, men hon har tagit det bittra och svåra så som måste man inmänga det i hvarje tanke. Han ville dock gärna säga henne, att hon aldrig svikit sin plikt, men han känner sina ord som en allmosa, hvilken han skulle kasta efter henne, som aldrig bedt därom.

— Har du ingen önskan, säger han i stället.

— Jo.

— Så säg.

—Ingen kan uppfylla den.

— Hvad är det då?

Hon hör den otåliga klangen i hans friska stämma och minnes, att så ljöd den, när de tillsammans vakade vid den lille Bos dödsbädd. Bo, den äldste hade de båda begråtit, hon mest, ty hon hade redan hunnit ge barnet framtid, lycka, hela den rymd af ljusa drömmar, som hon då själf ägt. Hon mins sommarkvällar, då de blomsterhöljt hans graf, och då de suttit där, hviskande till hvarandra som två fåglar kvittra. Det hade varit tomt i hemmet när de återvände dit, tomt efter gossens joller, men ändå ej fattigt och grått; de ägde hvarandra.

Åren gingo, åren togo. Fyra små grafvar hade hon nu att vårda. Hon hade sörjt och lidit sig gammal i förtid. Han hade tröttnat på mörkret som smugit sig öfver henne. Han var för mycket man för att kunna dela en smärta. Kärleken tvindog inom honom som en sjuk planta. Hon hade sett in i hans sinne så ofta, så spörjande. Nu var allt henne klart. Han måste ha näring för kropp och själ i en lustgård, där trädet på godt och ondt stod orördt.

— Din önskan, frågar han kort.

— Å — trött, förtvifladt: Ett enda, enda lifsintresse.

Han tar ett steg framåt. Allt hade varit honom lättare att höra än just detta, ty han förstår henne i det krafvet och känner, att han blottställt henne grymmare än han haft rätt till. I sin vanmakt blir han brutal. Hon har sårat honom, det är mera än ett hudsår, det svider i hela hans väsen af medkänsla, och han kan ingenting göra, därför står han med ord, som när en käpp hviner i luften.

— Lifsintresse Skaffa dig. Du är fri.

— Nej.

— Hvad binder dig.

Hennes hopsjunkna, liniegrumliga och förtorkade gestalt rätar sig långsamt, och de smala händerna lyftas för att taga stöd mot en stolkarm. Hon tycker, att hon skall tala så länge, tala ut som aldrig förr. Läpparna skiljas med en djup suck, orden komma.... Två ord blir det till, två ord, som innehåller en lifsbikt i sitt skälfvande vemod.

— Det förflutna.

— Du skall glömma, eller — du skall lefva på minnen, det är många små fruntimmer, som inte beställa annat än knyta upp och igen souvenirernas himmelsblå band. Du är ju ekonomiskt oberoende.

Han var samum, som förhärjande yrde fram. Samum, som begrof hvarje blomma i het sand, och som drog vidare utan att fråga efter det förstörda.

Monika ser upp på pendylen. En halftimme kvar, innan tåget går. Trettio minuter, innan de skola skiljas för att aldrig mötas mer. Hon skall taga farväl nu; vid stationen blir det blott en brådskande defilé af nyfikna.

— Det är tid nu, Gösta?

— Att kläda sig, ja!

— Så adjö då.

— Jag följer dig ju till tåget.

— Ja — ja visst.

Han undrar om det skulle göra henne godt med en smekning och tycker plötsligt, att han själf skulle önska detta minne, men.... han närmar sig henne, och i detsamma minns han, att han en gång gått emot henne som väntande brudgum, och att hennes ögon strålande besvarat hans stumma iver.

— Tack — för mycket, Monika! Ack, om du kunde förstå mig.

— Det gör jag.

— Men i sorg eller bitterhet.

— Å — slit inte sönder mera med ord.... ord. De tjäna ingenting till! Hon lägger sin ena hand lätt på hans skuldra. — Du vill, att min kärlek skall dö. Om den vore en mark, som du kunde trampa på, gjorde du det. Käre Gösta, är inte det dig nog, att jag försvinner Min kärlek till dig och barnen ha varit glädjen och styrkan i mitt lif. Rår jag för det?

Hennes hand sjunker ned igen, glider som ett vissnadt, fallande blad längs hans arm.

Han tar den och kysser den hastigt, i förbigående.

— Nu Monika, är vagnen här!

* * *

Ett sjukrum vid en utländsk kurort. Solen får inte lof att tränga sig igenom de tjocka gardinerna, den får inte skimra öfver den döendes vaxbleka ansikte och famlande händer. Striden har stått hård mellan lif och död. Han vill inte dö från hustru och barn, från den rika, härliga tillvaron. Han är stark och ung ännu och hela världen står honom öppen. Men ändå vet han, att han får icke uppskof. Hvarken böner eller klagan hjälpa. Han har bedt läkarne gifva honom något, så att han i det längsta kan behålla medvetandet. Hans hustru och han ha så mycket att säga hvarandra. De ha dessa få år haft allt gemensamt; en timmes skilsmessa har för dem varit en evighet. Jublet öfver lyckan har så plötsligt stelnat på deras läppar, att det knappt hunnit vika ur blicken. I hans famn har hon drömt dag från dag. Hennes kyssar har skänkt honom det bästa åter: sträfvandets entusiasm.

Hans hand söker hennes:

— Min — min egen!

Hon kan inte återhålla snyftningarne. Hon tänker, att hon borde tala vid honom om deras lille son, fråga honom om det och detta, men begreppen smulas sönder i hennes hjärna. Det enda, som är henne klart, är läkarens dom:

— Endast några timmar kvar och — kanske ej det.

Förtviflad utbrister hon:

— Om jag finge följa dig, Gösta.

Aningen om ett leende lyser upp hans drag.

— Lilla älskade Rigmor! — — — Jag vill smeka ditt hår.

Hon lutar sig öfver bädden. Hans fingrar orka icke stryka öfver de silkeslena lockarne.

— Hjälp mig, ber han ångestfullt. Älskade, älskade — — Händerna famla ånyo oroligt på täcket; ögonen stirra, skymda af dödsmörkret. Hans själ arbetar med en flämtande ljuslågas intensitet att bevara intrycken, men han kan icke längre. Nuet och det förflutna sammansmälta. Han vet ej längre, hvem som sitter hos honom. Han är rädd, att det är hon, den andra. Hon, som i ensamma stunder kallat sitt onda samvete. Han vill jaga bort henne. Hon får inte tränga sig emellan honom och hans ljufva Rigmor.

— Gösta — Gösta, hör du mig?

— Ja — ja.

Han stönar tungt, och hon förstår, att det lider mot slutet. En krampaktig fasa griper henne. Hon vill inte bli ensam.... barnet! — Ja, hon har ju barnet.... Men de ha alltid varit två om att älska det, två om de små bekymmerna och den stora glädjen, alltid två.

— Skall jag hämta Göran, frågar hon smekande.

— Göran.

Han minns fyra små grafvar, och han minns, att den käraste var lille Bos — — Hade han drömt alltsammans, lefde Bo? Å, då ville han se honom — den förstfödde! Nej, det är nog inte så, hon hade sagt Göran.... Göran....?

Rigmor kastar sig öfver bädden, och hon skriker i vånda:

— Han ser mig inte — han hör mig inte.

Då flammar själens utbrunna låga upp för sista gången, men den kan inte lysa starkt och klart. Fladdrande söker den en fast punkt. Tankar dallra som sköra strängar, ett hårdt grepp på dem och de brista.

Rigmors lidelsefulla gråt når honom som långt bort ifrån. Alla starka känslor ha mistat sin kraft i hans sinne. Han vet blott, att han vill trösta henne — så gärna trösta.... han har delat så mycket med henne.... och har han inte en gång gjort gränslöst ondt,.... Nej, inte henne, som han älskar.... älskar. Han hör gråten. Aldrig har hon gråtit, hans lifs gladaste solsken. — Det är den andras snyftningar, som störa honom. Han vill be henne om förlåtelse — vill — — — — —

Han reser sig till hälften från kudden och ropar med rosslande stämma:

— Monika!

Så faller hufvudet tillbaka. Han är död.

Hannas Bröllopsdag.

Af Richard Braune.

Den rike bonden Mårten Ram skulle fira sitt bröllop, och nästan hela byn var inbjuden. — Musikanterna blåste och gnedo på fiolerna; pyntade barn dansade och sjöngo på bygatan, medan de äldre, söndagsklädda, säfligt och med afmätta steg närmade sig bröllopsgården.

Äfven från de angränsande byarna kommo vagnar med bröllopsklädda gäster. Kuskarna klatschade med sina piskor; hästarna, som voro prydda med brokiga band, frustade. — Det var larm, munterhet och glädje öfverallt.

Brudgummen, en lång, mager man med kloka grå ögon, stod i sitt hvardagsrum, böjd öfver en vagga, däri en liten sjuklig flicka af tre års ålder slumrade. — I dag ger jag dig en ny mor, du lilla stackare, sade han sakta — hon skall taga vård om dig och sköta dig bättre än främmande ha gjort det, bättre än din far. Han förstår sig ju icke på den saken. Hvad hon liknar sin mor, där hon ligger!

Han teg, försjunken i betraktande af barnet och i minnet om svunna tider.

Huspigan, hvilken på samma gång skötte barnet, trädde nu in.

— Men, herr Ram, utbrast hon, — här står ni ju ännu i skjortärmar, och klockorna ha redan börjat ringa. Bruden är klädd, och gästerna hålla på med vin och kakor.

Ram spratt upp ur sina drömmar.

— Bär vaggan in i ert rum, sade han till tjänarinnan, — här blir ingen ro i dag, och lilla Emma behöfver sofva. Doktorn säger, att sömn är det enda, som kan styrka henne.

Huspigan gick ut i förstugan och vinkade till en af drängarna, hvarpå de hjälptes åt att bära vaggan in i tjänstflickornas rum.

Och under tiden tog Mårten Ram fram sin svarta, litet gammalmodiga frack ur ett skåp. — Han hade skaffat sig den till sitt första bröllop. Nu skulle den göra tjänst äfven vid hans andra.

Sedan framtog han sin hatt och sökte gifva den ny glans genom att stryka den med rockärmen. Men därvid var det som en mattighet grep honom. Den starke mannen sjönk ned på en stol, lutade hufvudet i händerna och dolde därigenom de tårar, hvilka rullade utför hans bruna kinder.

På andra sidan af huset, i den lägenhet, som beboddes af de gamla i familjen, undantagsfolket, när sådana funnos på gården, stod bruden, en smärt, mörklagd kvinna, närmare trettio år gammal, med stora, bruna ögon och ett fint, smalt ansikte, hvilket man annars sällan påträffar bland landtbefolkningen. Hon var klädd i svart sidenklädning, och en korpulent kvinna med grofva drag höll just på att fästa brudkransen på henne.

Bredvid bruden stod hennes bror, en yngre landtbrukare, hvilken först för helt kort tid sedan köpt sig en gård i närmaste by.

— Ja, då du icke längre vill stanna hos mig, Hanna, sade han i halft allvarsam, halft skämtande ton, — så har du gjort klokt i att välja Mårten till man! Han är en duktig karl, lagom gammal åt dig, med gods och gård skuldfria — hvilket är stort i dessa tider. Jag har väl icke annat att göra än att följa ditt exempel — en landtman utan hustru och ett hus utan matmor äro oting.

Bruden lade en guldkedja med ett litet kors om sin hals och svarade vänligt:

— Det är bättre, att jag nu lämnar dig af eget val, min bror, än att din unga hustru om någon tid skulle uppmana mig att göra det.

— Det kunde aldrig hända, svarade brodern häftigt.

System smålog och lade handen öfver hans mun.

— Tyst du, det vet jag bättre, svarade hon. — Nygifta måste vara ensamma. Har jag icke rätt, Anna-Sofia? frågade hon kvinnan, som hjälpte henne.

— Det förstås, jungfru Berner, bekräftade denna med hes och underligt sträf röst. — Och därför skall jag om åtta dagar packa mina saker och lämna detta hus.

— Ja, svarade Hanna, — jag vet det, och det är det enda, som grämer mig. Jag tycker icke om att vara orsaken till att ni lämnar huset. Ni är trogen och pålitlig, men —

— Nygifta måste vara ensamma. Tag er icke den saken när, jungfru Berner, — jag får igen min gamla plats på herrgården. Om detta vore det enda obehaget i ert äktenskap, kunde ni lätt öfvervinna det.

Dessa sista ord uttalades med en så egendomlig betoning, och kvinnans ansikte hade ett så skadegladt uttryck, att de båda syskonen frågande betraktade hvarandra.

— Det enda obehaget? upprepade brodern. — Vet ni något annat? — Har ni något emot min syster eller svåger? Har ni hört något skvaller eller prat?

Hushållerskan ryckte på axlarna.

— Jag har varit här öfver ett år, sade hon, — alltsen den första hustruns död, och då hör man ju så mycket. Ni vet, att det fanns fem barn i det äktenskapet, och att de alla dogo under första lefnadsåret?

— Jag vet det, svarade Hanna, — hustrun var alltid sjuklig. Den lilla flickan, som Mårten har kvar, är ej heller särdeles stark.

— Hon kommer att dö liksom de andra, svarade hushållerskan. — Men det skall den döda icke ha skuld för, — hon var alls icke sjuklig, utan en frisk och stark människa. Det är förbannelsen öfver huset, som vållar det.

Hanna bleknade.

— Hvad menar ni med det? frågade hennes broder. — Tala rent ut och skräm icke min syster med halfkvädna visor.

Hushållerskan satte sig till rätta i en stol och började långsamt.

— Det förvånar mig att han icke själf har talat om det. En gång skall ni ju ändå få veta det, jungfru Berner, och då är det kanske bättre förut än sedan. — Mårten Ram var sina föräldrars andre son och skulle efter skick och bruk här i trakten icke få ärfva annat än några hundra kronor, som hans broder skulle utbetala till honom när han skulle öfvertaga gården. Mårten var i lära hos en sadelmakare, då olyckan kom öfver gården här. Arfvingen råkade förälska sig i en vacker, rödhårig flicka, sockenherdens dotter. Föräldrarna voro öfvermåttan onda och ledsna, men sonen var ståndaktig, han ville ha herdens dotter till hustru eller ingen alls. Det gick tal om, att hennes far kunde trolla, och hon hade lärt konsten af honom, så att det var därför Mårtens broder icke kunde släppa henne. Och hvad skedde? De gamla gåfvo icke efter, och de unga ej heller. En vacker dag tog han plats som dräng och gifte sig med den rödhåriga. Det blef ett elände! Bonden ville icke veta af sin son mera, och herden försköt sin dotter. Och den unge karlen miste snart sin plats, kunde icke få någon annan i stället och försvann till sist helt och hållet från trakten. Hustrun var ensam kvar; ingen ville ha med henne att göra, och ingen ville låta henne bo hos sig — bönderna här äro mycket envisa i sina fördomar. Så gick hon till svärmodern och bad om hjälp, och hustrun pratade för mannen, så att den unga fick stanna där, hon måste bara lofva, att när hennes barn kom till världen, skulle det stanna på gården, medan hon själf med en liten summa penningar skulle draga sina färde och söka sin lycka på ett annat ställe. Hon fick sedan en gosse, och det var först, som frid och glädje hade kommit med honom. Det talades icke mera om, att modern skulle lämna gården, men hon själf trodde väl, att hon skulle bli bortkörd, ty hon talade ibland om att taga gossen med sig, när hon flyttade. Och så hände det sig, att denne dog. Modern blef utom sig af vrede, och inför all gårdens folk beskyllde hon svärmodern för att ha blandat vallmosaft i barnets mjölk o. på så sätt tagit det afdaga. Svärfadern ville förmå henne att återtaga beskyllningen — om det låg någon sanning däri, vet endast Gud; man har hört så galet förr, och det hade ju talats om, hvem barnet skulle tillhöra. Hon ville emellertid icket taga sina ord igen, och då körde gamle Ram bort henne. Men då hon gick, stannade hon på gården under den stora linden. Solskenet gnistrade och glimmade i det röda håret, och hon knöt handen mot gården och sade, att så sant som det fanns en lefvande Gud, skulle aldrig något barn mera växa upp i det huset. Därefter försvann hon, och man hörde aldrig mera talas om henne.

— Och mannen, Mårten Rams bror?

— Han kom igen, och då han hörde hvad som händt, dränkte han sig i kärret bakom trädgården.

Hanna hade blifvit likblek, och äfven hennes broders kinder hade mistat något af sin starka färg.

— Och därmed hade olyckan kommit öfver gården. Den gamle lämnade den snart åt Mårten. Men på hans bröllopsdag dog fadern helt plötsligt, modern följde snart efter; sedan Mårtens hustru och före henne de små barnen. Aldrig firas här en fest, utan att det händer en olycka, och man kommer icke ur sorgkläderna, innan man skall i dem igen. Gud förbarme sig öfver gården och de människor, som skola bo här.

Med ett slugt leende tystnade hushållerskan och knäppte sedan andäktigt sina händer tillhopa, ty klar och kallande trängde bröllopsklockornas klang in genom det öppna fönstret. Utifrån hördes muntra röster; trumpeterna smattrade; fiolerna gnällde och tycktes ropa till dem, som ännu dröjde. Inne i rummet hade det blifvit alldeles tyst. Hanna hade knäppt sina händer tillsammans och höjde blicken mot himmelen. Därpå vände hon sig till hushållerskan och sade allvarligt: Vill ni säga Mårten Ram att jag är färdig. Med ett försmädligt leende lämnade hushållerskan rummet.

(Fortsättning).

Blind

Under anfall af hjärtförlamning.

Låg som död.

Dr. Miles' Heart Cure hjälpte och kurerade.

"Jag tvekar ej säga att Dr. Miles' Heart Cure är allt man kan önska sig. Jag hade haft hjärtlidande i femton år. Jag försökte många medel, men, ända tills jag använde Dr. Miles' Heart Cure, fann jag ingen lindring. Jag led af hufvudvärk och försökte edra Pain Pills, hvilka voro så utmärkta, att jag tänkte kanske eder Heart Cure också kunde hjälpa mig. Jag fick ibland så svåra anfall, att jag blef alldeles blind för tillfället. Under dessa anfall föreföll jag som död. Jag tog medicinen noga enligt föreskrift och kan sanningsenligt säga, att jag är alldeles kurerad. Jag råder alla, som lida af hjärtåkommor, att genast taga Dr. Miles' New Heart Cure. Jag skrifver detta samt gifver mitt namn till alla som lida." S. E. Purdy, Atkinson, Nebraska.

"Jag kände först värkningarne af ett svagt hjärta på hösten 1896. Jag såg en annons i Sioux City tidningen, hvari en man omtalade sina symptomer, hvilka tydde på, att han led af samma sjukdom som jag, i jag var ibland liksom öm i bröstet, samt i skuldrorna; led af en kvälvande känsla i halsen samt svaghet och anfall af hunger. Jag var förskräckt öfver mitt tillstånd och skaffade mig därför sex flaskor Dr. Miles' Heart Cure. Efter det jag tagit första flaskan har jag aldrig lidit af någon af de fördna obehagliga symptomerna samt är nu frisk och anser min kur fullkomlig." Lewis Anderson, Kuhn, S. D.

Alla apotekare sälja och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Den angenäma hjelpen till helsa

Paxtine

Toilet Antiseptic

Gör tänderna hvita—renar munnen och andedrägten—botar snufva, sår hals, sära ögon, och läker medelst direkt användning all inflamerad, sårartad och katarrisk åkomma, som härleder sig från qvinlig opasslighet.

Paxtine besitter en utomordentlig reningsförmåga, helande och anticeptiska egenskaper ouppnådda af någonting annat. Säljes i alla Drugtores. Pris 50 Cents.

STORT PROPPAKET FRITT.

The R. Paxton Co., Boston, Mass.

Oerhördt goda vilkor för agenter, som önska sälja svenska böcker. Goda förtjenster för både kvinnor och män. Skrif idag om närmare upplysningar till

C. Rasmussen Publishing Co.
—ETABLERADT 1874—
720-724 So. Fourth Street, Minneapolis, Minn.

Vi leverera maken till allt slags hår

Sänd prof af ert hår och skrif efter prislista öfver hårprydnader, Bak- och sidokammar etc.

Hårflätning No. 3, 15¾ oz. 17 Tum.....$1.00
Hårflätning No. 4, 2 oz. 19 Tum.....$1.50
Hårflätning No. 5, 2¼ oz. 21 Tum.....$2.00
Hårflätning No. 6, 3 oz. 24 Tum.....$2.50

Varan sändes portofritt vid mottagandet af beloppet i Money Order eller registreradt bref. Vi garantera full ständig belåtenhet.

A. HELBERG & CO.
416 Elm St., - Cincinnati, O.

Svenskt Romanbibliotek PROPHÄFTE FRITT!

utkommer häftesvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller 64 sidor och är vackert tryckt å fint papper. De utkomna häften innehålla:

Maria Sophia Schwartz berömda romaner—

Mannen af Bördo och Kvinnan af Folket, 550 sidor, samt

Arbetet adlar Mannen, 620 sidor.

Ödets Lek, af Herman Bjursten.

Denna roman är en afde mest spännande som finnes på svenska språket, och har utkommit i totalitet upplagor, hvilket är en säker borgen för att den läses med förkärlek.

Nya subskribenter få de hittills utkomna häftena till betydligt nedsatt pris. Skrif efter prohäfte, 64 sidor, som sändes fritt.

AGENTER ÖNSKAS

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
—Etablerad 1874—
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Emigrantöden

Svensk-amerikanska skildringar

Af FELIX VIVO. Pris 25 Cents.

INNEHÅLL: "Godt nytt år—De blågula fågrarna—Vad hennes pris för högt?—För frusen skäll—Lyckans hjul är rundt—Kalle Svensons flyttning—Ingen är hjelte, när han friar—Bättre och sämre folk—Fästmagasen—En gång i lifvet, men ej mera—Ögonens begärelse—Lifvet på en pinne—Han tog lifvet för lätt—Loyisa på hörnet—Engvinnobragd—Processionen—Nemesis—Lilla Maja—Pjerds budet—Det kan komma bra till passes gång—Tände endast mot lådans plån—Sann ära—Ett handslag öfver hafvet—Ingen undgår sitt öde.

Hundår och Lyckodagar.

Fjorton intressanta svensk-amerikanska berättelser, tecknade af

FELIX VIVO. Pris 25 Cents.

NYSS UTKOMMEN.

INNEHÅLL: Egna-hems-frågan—Lyckopenningen—Femte bönen—Vaakra ögon—Julbesöket—När Kalle Ekstedt skref till "Svenska Posten"—Äktenstraditioner—Vårsol—"Help your self"—Klockklang—Pengarne, som torkade in—Mors förhoppningar—Hjertats nyckel heter sång—När julljusen tändra.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Elegant Present

Brevpapir smukt udstyret med Blomster og Vers, passende til Livets forskjellige Forhold. Box med 12 Ark og 12 Konvoluter sendes portofrit ved Modtagelsen af 25c i Frimærker.

SCANDIA NOVELTY CO.,
46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.